

(Време, 25.06.2009)

Ко је и зашто платио оглас у "Политици"

По цени од 270.000 динара, плус ПДВ, 32 јавна посленика објавила су у дневном листу "Политика" оглас, апел необичне садржине, необичне због тога што нико од њих, колико ја знам, није хендикепиран да исте поруке шаље и бесплатно. Наиме, реч је о личностима од угледа и профила који би на разнородној медијској сцени Србије могли за идеје из огласа да се залажу и у привлачнијој форми за читање, од лоше преломљеног огласа који, због саме форме, садржи агитпроповски тон који сад пакосници повезују с ликом и делом првопотписане – Латинке Перовић.

У огласу пише: "Девет година је прошло од последње сличне ситуације када је било неопходно на овако озбиљан начин реаговати и заложити се за другачији модел јавног ангажмана и одговорности за заједницу у којој имамо одређени углед и утицај. Свесни одговорности према Србији и њеним грађанима, немамо права да останемо пасивни. Локални избори одржани 7. јуна су озбиљна опомена у том смислу. Због тога позивамо демократску јавност да се много активније укључи у политички живот и да преузме важну улогу у враћању интересовања грађана за политику јачања европског, реформског и грађанског покрета у Србији.

Мора се почети од личног примера и конкретног проблема. Ако смо незадовољни пасивношћу бирача и резултатима избора, учинимо све да они буду другачији. Ако делимо забринутост грађанки и грађана, онда их морамо охрабривати и објашњавати да су европски пут и реформе, а не одустајање од политике и сопственог живота, најбоље решење за њихове проблеме. Спремни смо да нешто конкретно учинимо и то показујемо тако што позивамо грађанке и грађане да се додатно ангажују како би подршка модернизацији Србије и европској опцији била свакодневна и снажнија. Садашња ситуација нас обавезује да јавно подржимо, пре свега, Либерално демократску партију која и у оваквим околностима показује да је могуће водити храбру политику, ризиковати непрестане нападе и борити се за подршку увек када за грађанску и европску идеју постоји и минимални простор. Тренутак је да тај простор, и кроз јавни ангажман и кроз сваку врсту помоћи заједно са овом странком заштитимо и проширимо. То је једини начин да деблокирамо заустављене реформе у земљи. То је најмање што можемо да учинимо

Да ли будалаштине треба на време жигосати?

Пише: Драгољуб Жарковић
понедељак, 29 јун 2009 23:28

као одговорни људи који не представљају политичку партију, али деле њене вредности, активизам и енергију."

Апел јавности, демократској, како се интерпретира у поруци, потписали су: Латинка Перовић, Филип Давид, Дубравка Стојановић, Владимир Глигоров, Соња Бисерко, Светислава Булајић, Фахри Муслиу, Вељко Ђуровић, Борка Павићевић, Рајко Даниловић, Дејан Синадиновић, Коста Бунушевац, Мирко Ђорђевић, Сешка Станојловић, Слободанка Аст, Споменка Грујичић, Миа Давид, Драган Танасић, Предраг Вујовић, Предраг Делибашић, Оливера Јежина, Ненад Марјановић, Предраг Бамбић, Драгиња Маскарели, Лена Богдановић, Бобан Јовановић, Владимир Поповић, Јелена Кајго, Велимир Ћургус Казимир, Драгољуб Тодоровић, Војислав Ћурђић и Миленко Перовић.

Без обзира на почетну општост, политички коректне звуке и ограду да "не представљају политичку партију", ипак је, рекао бих, реч о подршци Чедомиру Јовановићу и ЛДП-у, која није изазвана другим рационалним разлозима, осим као одговор на упитаност дела чланова, присташа и потенцијалних гласача његове странке о карактеру лидера и карактеру партије, односно о томе по чему се он и они, мимо вербалног плана, разликујемо од остатка лидера и партија у Србији.

Тамо где партиципира у власти, сличан је свакој власти, а на јавној сцени доживљава се, и кад није крив, као неко ко прикрива порекло партијског и личног богатства. Још један крокодил у плиткој бари, па потписници покушавају да га извуку на суво, мада нисам сигуран да су му у тој намери помогли. Рекао бих, чак, да ствари стоје обрнуто. Да би народ поверовао да "сви они нису исти", потребно је нешто више од плаћеног огласа. Обрнуто, најмање је потребан – плаћени оглас.

Треба ли нам "Град на води"

Кад је Бранко Пешић, легендарни Земунац, а градитељ Београда, залегао да мост "Газела" има три коловозне траке у сваком правцу, био је оптужен за градоначелничку мегаломанију. Чик сада прођите тим истим мостом у другачијем возном режиму од "прва, друга..."

Драган Ћилас, инжењер у души, бори се са довољно ситним проблемима да не би имао јасну визију развоја града у коме сам одрастао и одгајио петоро деце. Неки пут ме вређа одсуство дугорочне памети. Моје детињство протекло је у улици с турском калдрмом. Асфалтирана је поводом прве конференције несврстаних, у октобру 1961. Сваки успех Београда био је некако и мој. А онда је дошло ово доба смењиве власти, кад им, са становишта изборних циклуса, изгледа привлачније да у мојој улици уведу паркинг зону ради пара, да је асфалтирају изнова не би ли добили општинске изборе, него да ураде нешто суштински важно за Београд.

Ево примера с Луком Београд. У последњих десет дана појавила су се два готово идентична текста који заговарају теорију да уређење најатрактивнијег дела Београда треба заборавити зато што је то скупо. Један је био објављен у "Политици", други у "Данасу", а заједничко им је да Београд треба да остане касаба, а оба као да су наручена од неке лоби групе која тврди: Београд не треба да се ослободи железничких шина које га опасују, не треба да се среди саобраћајни хаос око доњоградских булевара, не треба да изађе на реке као природна изворишта свог постојања, не треба да реши питање санирања канализационог система, не треба да се развија и живи, машта и гради, сања и реализује снове, већ треба да се помири с пропадањем и заостајањем.

Ћилас ми не личи на неког ко би сањао да буде градоначелник до краја мандата. Пре ми личи на човека који би да остави нешто за собом. Нешто по чему ћемо да га памтимо. Градови у свету развијају се на основу синергије приватног и јавног капитала и развијају се тако да повећавају буџет на основу те синергије. Да ли је Ћилас јачи од "Инсајдера" на чијем трагу настају сви облици сумње о жељи да нас неко покраде тако што ће Београд да прошири и испод хоризонта улице Страхињића Бана, где се формира нови градски дух саткан од широких вратова, танких ногу, злата и скупих кола – узгред, непрописно паркираних.

Београд је град на води, а развија се на лабудовим и петловим брдима зато што је то јефтиније, као што би било јефтиније да је "Газела" ужа за две саобраћајне траке.

Последњи Мохиканац

Слободан Антонић, "последњи Мохиканац" у функцији истраживача оне количине глупости која се под разним "никнејмовима" истреса по порталима, пише на сајту "Нове српске политичке мисли":

"У *Е-новинама* Петра Луковића недавно је објављен текст о изгреду у коме су нападнута двојица младића зато што су, према њиховим тврдњама, говорили мађарски у градском аутобусу у Новом Саду. Тај текст, као и сви чланци у овом 'другосрбијанском' таблоиду имао је функцију само да надражи плувачне жлезде посетилаца овог портала, како би они, по милионити пут, у својим коментарима могли да напишу да је Србија једна зла и фашистичка земља.

Овога пута, међутим, изгледа да је пређена граница чак и за 'неспутане' и 'отворене' е-новине. Наиме, коментатор под псеудонимом 'Мерц' написао је: 'Против Срба се не бори ријечима, већ оружјем, прво пуцајући, па онда постављајући питања. Неће бити мира док иједан Србин жив земљом на Балкану и свијету хода. Моје најдубље жаљење због напада на храбре маџарске младиће, али да додам – Маџари су сами криви. Требали су од 1992. одбити служење војног рока у четничкој војсци. А до сада су могли већ имати градску герилу и нападати полицијске станице у ноћи, дизати мостове у зрак, и припремати ослобођење Војводине од српске окупације. Маџарска војска треба заједно са хрватском и нашом да припреми план ослобођења и да се колико сутра крене у напад. Живјела Маџарска – смрт Србији.

Коментатор под псеудонимом 'Асклепије' на то је додао: 'Ово треба да буде опомена и свим страним држављанима у Србији, да не смеју говорити матерњим језиком. Зато, туристи странци, заобилазите Србију у великом луку. Не знам ни одакле идеја да се Србији дозволи да буде организатор Универзијаде с обзиром на повампирили фашизам.' Одмах испод тога уследио је коментар под псеудонимом 'херzog96': 'Мени уопште није јасно како неке ко не је Србин, може уопште пасти на памет да живи у Србији!?' Нешто доцније, опет се огласио 'Мерц' са поруком у којој је писало: 'Сребреничка мајка је рекла Борису Тадићу у Сребреници да постоје само две врсте Срба: кољачи (мањина) и посматрачи (већина). Посматрачи се праве фини, а у срцу мисле исто као и кољачи и границе су врло флуидне. Не дао Бог никоме да му Србин кроји капу. Него браћо Маџари – слободе без борбе нема. За слободу треба крварити. Само један школован снајпериста би у Новом Саду чуда могао направити. Имате новац, имате школоване људе, иза вас је Европа и Маџарска – па шта више чекате. Удри по НС тамо нема маџарског живља много.'

Мислим да Антонић превише пажње придаје оваквим бизарностима. Али, и Мила Штула, рецимо, била је у почетку каријере тако доживљавана и поздрављана, па сад видимо да би тужилац да се умеша.